

Motion till riksdagen 2012/13:So402

av **Nina Lundström (FP)**

Dopning

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om ett nationellt samlat grepp gällande antidopningsarbetet.

Motivering

Sveriges riksdag beslutade under år 2011 om en effektivare narkotika- och dopningslagstiftning. Detta innebär bättre verktyg för att angripa droghandeln.

Dopning betraktas ofta som ett idrottsligt problem, som senare spritt sig till andra grupper i samhället. Idag är det relevant att ställa sig frågan varför dopningen spridit sig till motionärer. Med ökad spridning i olika grupper ökar också kraven på hur antidopningsarbetet ska utformas på lång sikt. Det är främst elitidrottare på olika nivåer och i olika åldersgrupper (14–40 år) som testas, men det förekommer även testning av motionärer. Gymanläggningar kan frivilligt ansluta sig till antidopningsverksamhet så att dopningstester kan utföras på besökare. Mörkertalet befaras dock vara stort.

Enligt Europarådets antidopningskonvention, artikel 3, har staten ett samordningsansvar beträffande politik och åtgärder inom de ministerier och myndigheter som ansvarar för frågor om bekämpning av dopning inom idrotten. Genom att Sverige godkännt konventionen är Sverige som stat skyldig att följa den. Europarådskonventionen mot dopning inom idrott pekar på att all organiserad idrott omfattas av konventionen. Detta sker i dag inte i Sverige. En idrott som inte är ansluten till Riksidrottsförbundet omfattas inte av antidopningsverksamhet även om idrotten verkar under ett internationellt förbund som undertecknat världsantidopningskoden. Även dessa borde omfattas av en nationell antidopningsverksamhet med kontroller och annan verksamhet.

Fel! Okänt namn på

Det behövs många angreppssätt för att fånga dopningens förekomst i olika målgrupper. Det behövs även insatser för att hjälpa enskilda att komma ur ett missbruk.

Det är svårt att se vilken myndighet som idag har det övergripande ansvaret för statens antidopningsarbete eftersom frågorna finns utspridda på olika myndigheter.

Sverige är ett av få länder som fortfarande har antidopningsverksamheten knuten till idrotten. I de flesta länder, som omfattas av världsantidopningskoden, har fristående antidopningsorganisationer fått ett tydligt ansvar och organisation utanför den organiserade idrotten.

Det finns flera skäl till en oberoende organisation, inte minst det ökande samhälls- och folkhälsoproblemet. Dopningen har blivit en folkhälsofråga. Problematiken berör idag en vidare verksamhet än den som bedrivs inom Riksidrottsförbundets ram. Det finns behov av ökad nationell samordning av antidopningsarbetet, inte minst för att även kunna motverka dopningsproblematik på anläggningar som tillhandahåller idrottsaktiviteter. Det behövs ett statligt helhetsansvar som ökar möjligheterna till en kraftsamling i kampen mot dopning. Detta bör ges regeringen tillkänna.

Ett statligt helhetsansvar frångår inte idrottsrörelsens ansvar då idrottsrörelsen behöver aktivt arbeta med utbildning och spridning av kunskap kring antidopningsfrågorna. Dessutom har idrottsrörelsen ansvar för att hantera bestraffningsärenden rörande idrottsutövare som åker fast för dopning.

Den dopningsforskning som bedrivs i Sverige idag är mycket begränsad. Forskningen har till uppgift att bistå med ny kunskap och vikten av ett internationellt godkänt dopningslaboratorium måste framhållas som viktiga delar av den infrastruktur som bidrar i arbetet mot dopning. Detta bör ges regeringen tillkänna.

Stockholm den 3 oktober 2012

Nina Lundström (FP)